

Sygn. akt II Ka 495/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mirosław Onisko
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Marii Kempki

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2018 r.

sprawy **R. M.**

oskarżonego z art. 270 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 27 marca 2018 r. sygn. akt II K 975/17

utrzymuje wyrok w mocy; zasądza od oskarżonego R. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 220 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 495/18

UZASADNIENIE

R. M. został oskarżony o to, że w nieustalonym czasie, nie wcześniej niż w dniu 30 lipca 2012 r. w M., województwo (...), w celu użycia za autentyczny posłużył się podrobionym dokumentem w postaci faktury Vat nr (...) wystawionej przez M. O. z/s (...)-(...) W. ul. (...) na rzecz (...) sp. z o.o. potwierdzającej naprawę pojazdu M. (...) nr rej. (...), którą przedłożył do (...) spółki (...), celem jej zaksięgowania,

tj. o czyn z art. 270 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 27 marca 2018 r., sygn. II K 975/17:

I. oskarżonego R. M. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 270 § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 270 § 1 kk skazał go oraz wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 25 (dwudziestu pięciu) złotych;

II. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 (dwustu) złotych tytułem opłaty i obciążył go kosztami postępowania w kwocie 1.209,04 (tysiąca dwustu dziewięciu i 04/100) złotych.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obrońca oskarżonego, zarzucając mu:

1) obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk, przez dokonanie sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, z pominięciem istotnych okoliczności, przemawiających na korzyść oskarżonego, a w szczególności:

- bezzasadnej częściowej dyskwalifikacji wyjaśnień oskarżonego R. M., który konsekwentnie, przez cały tok, tak postępowania przygotowawczego jak i sądowego, negował swoje sprawstwo odnośnie zarzucanego mu czynu, wskazując w sposób szczegółowy okoliczności wejścia w posiadanie przedmiotowej faktury, braku świadomości co do jej niezgodności z rzeczywistością, związanej z oczywistą omyłką punktu serwisowego, wreszcie w kontekście rozliczeń podatkowych wprowadzenia jej w rozliczenia spółki (...) w ramach zaksięgowania jej w tzw. „koszty”,

jak również braku odpowiedzi, bądź dowolnej ocenie w kontekście zebranego w sprawie materiału dowodowego następujących zagadnień i pytań:

1. czy została sporządzona umowa najmu samochodu M. i jakie były jej dalsze koleje w kontekście rozliczeń wewnątrz Spółki (...)?
2. Jak w kontekście zeznań świadka G. O. należy ocenić fakty:
  - a) przez pięć lat użytkowania pojazdu, wydatki związane z samochodem były akceptowane przez G. O.;
  - b) że kilkudziesięciokrotnie świadek G. O. jeździł tym samochodem na rozmowy do firm, wyjazdy służbowe, szkolenia, przejazdy za granicę, itp.
3. Czy kopia wydrukowana z systemu serwisowego może zostać uznana za wiarygodny dokument księgowy?
4. Jakie znaczenie dla uznania winy oskarżonego i dalej rozważań Sądu ma fakt, iż płatność nastąpiła przez kartę płatniczą Spółki (...) i już ten fakt rodził konsekwencje podatkowe i to w kontekście rozumowania Sądu (k. 6) motywów, że „R. M. zależało na zwrocie kwoty, a tym samym działał bezprawnie, w celu przywłaszczenia”. Tu właśnie Sąd nie zauważył, że R. M. zapłacił ze środków (...) sp. z o.o. a nie własnych – a więc na zwrocie jakiej kwoty mu zależało?

Jakie znaczenie ma fakt, iż w fakturze (...)/s-1 zawarta jest oprócz słów N. B. właściwa marka M. i właściwy numer rejestracyjny, tj. (...);

5. Czy podlega wykluczeniu teza, w kontekście materiału dowodowego (a w szczególności opinii biegłego), że Serwis (...) o jego dział nie popełnił mało istotnego, ale jednak zwykłego błędu pisarskiego, który niczym poza koniecznością sporządzenia korekty księgowej nie skutkuje?
6. Dlaczego pracownicy Serwisu (...) (jeżeli rzekomo sfałszowana faktura nie istniała) nie żądali przez tyle lat zapłaty za tę usługę i odwrotnie, jeżeli uznaje się, że ten wydruk/ kopia jest fakturą właściwą i poprawną, czy w kontekście materiału dowodowego (wyjaśnień oskarżonego, opinii biegłego) można wykluczyć, że dział księgowy serwisu zauważył po czasie mało istotny błąd i wygenerował fakturę z systemu ponownie i poprawnie, bez błędu w nazwie pojazdu dla celów wewnętrznych, a następnie pracownik księgowości nie wysłał do firmy (...) korekty i tak pozostało to do chwili obecnej.
7. Jakie konsekwencje rodzi fakt (bezsportny), że odpowiedzialny pracownik kasy serwisu przyjął i potwierdził swoim stemplem oraz podpisem płatność firmową kartą płatniczą na podstawie rzekomo podrobionej faktury, skoro wydaje te dokumenty w trzech egzemplarzach (k. 8 motywów – zeznania R. W.)?
8. Jak się ma do ustaleń sądu fakt, iż kody katalogowe zawarte w fakturze odnoszą się wyłącznie do samochodu M.?

9. Jak się mają do ustaleń Sądu i oceny zeznań świadka G. O. następujące kwestie:

a) potwierdzanie w sprawozdaniach rocznych Cit 5 do Urzędu Skarbowego – przez kolejne pięć lat z rządu w ramach pozycji :koszty uzyskania przychodu” faktury, która jest objęta niniejszym postępowaniem?

b) Dlaczego pomimo posiadanej wiedzy G. O. przez ponad 60 miesięcy godził się na comiesięczne obniżenie podstawy opodatkowania podatkiem VAT z tytułu zaksięgowania rzekomo fałszywej faktury?

nadto

2) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na wadliwym ustaleniu, iż działanie oskarżonego R. M. wyczerpało dyspozycję przypisanego mu czynu w sytuacji, kiedy brak jest jednoznacznych i niebudzących wątpliwości dowodów potwierdzających, iż działanie wymienionego wyżej oskarżonego polegało na zachowaniach szczegółowo przedstawionych w motywach skarżonego orzeczenia;

nadto, w ramach błędu w ustaleniach faktycznych, obrońca oskarżonego podał pod rozwagę Sądu Odwoławczego następujące zagadnienia:

1. materialnego charakteru przestępstwa w kontekście rzekomej świadomości oskarżonego R. M., co do posługiwania się sfałszowanym dokumentem;
2. braku odpowiedzi na jakim etapie obiegu dokumentu nastąpiło jego sfałszowanie;
3. czy mamy do czynienia w ramach ustaleń Sądu z podrobieniem czy też przerobieniem dokumentu;
4. jak się ma ocena Sądu i rozważania zaprezentowane w motywach do strony podmiotowej przestępstwa z art. 270 § 1 kk, które może zostać popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim kierunkowym;
5. jak się mają do rozważań Sądu zagadnienia wynikające wprost z opinii biegłego, które winny być interpretowane zgodnie z treścią art. 5 § 2 kpk, tj. że „napis ręczny, skrócony, nakreślony w postaci uproszczonej parafy ... został najprawdopodobniej nakreślony przez D. G...” (k. 492).

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego R. M. od dokonania zarzuconego mu czynu.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarty, zaś prokurator wniósł o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Konfrontując zarzuty apelacyjne obrońcy, dotyczące błędnych ustaleń faktycznych i obrazy przepisów postępowania art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk z przebiegiem pierwszoinstancyjnego postępowania w tej sprawie, stanowczo stwierdzić należy, iż żaden z nich nie znalazł potwierdzenia w weryfikowanym obecnie orzeczeniu.

Tok rozumowania Sądu Rejonowego, który doprowadził do skazania oskarżonego R. M. jest zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, pozbawiony luk, czytelny i poprawny logicznie, zaś wywiedzione wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego okolicznościach. Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, oceniony zgodnie z wytycznymi art. 7 kpk, poczynił pozbawione błędów dowolności i błędów braku ustalenia faktyczne. Uwagi te w szczególności dotyczą wartościowania przed Sąd meriti dowodów o charakterze osobowym. Sąd Rejonowy odpowiednią rangę dla zaskarżonego rozstrzygnięcia skazującego nadał również dowodom z dokumentów. Pytania obrońcy oskarżonego z pkt 1-9, wskazane w ramach zarzutu obrazy

przepisów procesowych Sąd Odwoławczy uznał za wyłącznie polemiczne i mające na celu rozmycie pełnego obrazu zdarzenia, którego ramy nakreślono w akcie oskarżenia.

W tym miejscu podkreślania wymaga, iż wyjaśnienia oskarżonego odnośnie okoliczności wejścia w posiadanie przedmiotowej faktury oraz braku świadomości co do jej niezgodności z rzeczywistością słusznie zostały odrzucone przez Sąd Rejonowy. Zasadnie uznano, iż nie może być mowy, aby w serwisie dokonano omyłki pisarskiej na fakturze, przede wszystkim z tego powodu, iż z 3 istniejących kopii jedynie jedna z nich – ta którą posłużył się oskarżony – zawierała zmienioną, nieprawidłową nazwę pojazdu, który podlegał naprawie. Zdaniem Sądu Okręgowego, tworzeniem bezpodstawnych hipotez jest twierdzenie, iż inna osoba, poza oskarżonym miałyby celowo dokonać powyższej zmiany. Warto zauważyć także, iż oskarżonemu nie przypisano finalnie podrobienia w/w faktury, lecz posłużenie się podrobioną fakturą. Na drugi plan schodzą zatem okoliczności dotyczące osoby, która faktycznie ją sporządziła, jak również na jakim etapie obiegu dokumentu nastąpiło jego sfalszowanie, przez co podnoszenie przez skarżącego argumentów w tym względzie staje się bezprzedmiotowe. W pełni zgodnym z art. 7 kpk pozostaje, iż jedynie oskarżony, jako osoba zdająca sobie sprawę z problemów z krzyżową akceptacją faktur przez swojego współnika G. O., mógł dążyć do przedłożenia faktury ze zmienionymi celowo danymi. Wbrew twierdzeniom skarżącego, kopia wydrukowana z systemu serwisowego może zostać uznana za wiarygodny dokument księgowy, tym bardziej jeżeli uwzględni się, iż stanowić miała ona podstawę dokonania przez księgowość stosownych rozliczeń w spółce. Ani to czy została zawarta między współnikami umowa najmu samochodu M., ani to, kto z niego korzystał, ani to czy za usługi serwisowe zapłacono kartą czy gotówką, ani numery rejestracyjne samochodu zawarte na fakturze, ani uprzednie bezproblemowe akceptowanie faktur przez G. O. nie mogło mieć znaczenia dla przedmiotowego postępowania, gdzie esencją zarzutu było posłużenie się przez oskarżonego podrobioną fakturą, a nie poboczne w/w kwestie. Twierdzenie skarżącego, iż nie wiadomo czy w ramach ustaleń Sądu mamy do czynienia z podrobieniem czy też z przerobieniem dokumentu było zupełnie bezpodstawne, skoro wprost wynika to z treści wyroku. Oczywistym pozostaje, iż przedłożenie przez oskarżonego faktury podrobionej nakierowane było na osiągnięcie celu jakim było zaakceptowanie jej i zaksięgowanie jako kosztów spółki (...). W pierwotnej, oryginalnej wersji najprawdopodobniej by do tego nie doszło, dlatego też oskarżony zdecydował się na ingerencję w jej treść. Księgowanie (prawidłowe czy też nie) wszystkich innych faktur w spółce (...) nie stanowiło przedmiotu niniejszego postępowania i w związku z tym nie mogło mieć decydującego znaczenia dla przedmiotowego rozstrzygnięcia – w sposób, jaki oczekiwaliby skarżący w tej sprawie.

Obrazu przepisu art. 410 kpk zachodzi, gdy Sąd ferując wyrok opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej albo opiera się tylko na części materiału ujawnionego. Żadna z tych sytuacji procesowych nie zaistniała w przedmiotowej sprawie. Dokonanie oceny materiału ujawnionego, która spełnia wymogi art. 7 kpk, lecz nie odpowiada interesowi procesowemu skarżącego, nie uchybia dyspozycji przepisu art. 410 kpk. Inną rzeczą jest bowiem prawidłowość oceny materiału dowodowego, a czym innym jest dokonanie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia na dowodach nie ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Sąd Odwoławczy nie podzielił również zarzutu naruszenia art. 424 § 1 kpk. Choć uzasadnienie pierwszoinstancyjne wyroku nie jest wzorcowe, dyspozytywna i motywacyjna część zaskarżonego wyroku stanowią swego rodzaju spójną całość. Przepis art. 424 § 1 kpk zobowiązuje Sąd merytoryczny do „zwięzłego” przedstawiania wywodów uzasadnienia w zakresie dotyczącym przewidzianych w dalszej części tego przepisu składników treściowych uzasadnienia. W przekonaniu Sądu Okręgowego, sformułowane przez Sąd Rejonowy pisemne motywy wyroku spełniają minimalne kryteria określone w art. 424 § 1 i 2 kpk, nie zawierają luk i niedostatków w zakresie oceny dowodów, ustaleń faktycznych, jak i oceny prawnej.

Podniesienie przez obrońcę zarzutu naruszenia art. 4 kpk nie wzmocniło mocy wniesionego środka odwoławczego i bynajmniej nie przyczyniło się do uznania wadliwości zaskarżonego wyroku. Unormowanie zawarte w tym przepisie wyznacza ogólną dyrektywę, zasadę, które powinna być realizowana w toku procesu karnego, a jej naruszenie nastąpić może tylko poprzez naruszenie konkretnego przepisu procesowego o bardziej szczegółowym charakterze, przepisu

zawierającego konkretny nakaz lub zakaz, który został np. zignorowany, opacznie zrozumiany lub nie doszło do jego zastosowania, z czym nie mieliśmy do czynienia w tej sprawie. Wyłącz zaznaczenie Włącz zaznaczenie

Odnosząc się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego w istocie na ustaleniu sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, podkreślić należy, iż zarzut ten nie może polegać na forsowaniu własnego poglądu strony na daną kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów Sąd pierwszej instancji. Takie uchybienia nie zostały przez obrońcę wykazane w odniesieniu do materialnego charakteru przestępstwa popełnionego przez oskarżonego i jego strony podmiotowej. Świadomość posłużenia się podrobionym dokumentem została w sposób dostateczny wykazana przez Sąd I instancji, cel działania oskarżonego również nie budził wątpliwości. Proste zaprzeczenie obrońcy w tej kwestii, przy braku przedstawienia argumentów, które nie zostały wcześniej podniesione w pierwszoinstancyjnym postępowaniu sądowym i które nie zostały już odrzucone przez Sąd Rejonowy, nie mogło przynieść zatem oczekiwanego rezultatu.

Powyższe rozważania prowadziły do słusznie przyjętej przez Sąd Rejonowy konkluzji, którą Sąd Okręgowy w pełni akceptuje, że oskarżony R. M. dopuścił się zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu.

Biorąc pod uwagę kategorię zarzutów podniesionych w apelacji, przy braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy nie miał podstaw, by na skutek ich treści odnieść się do rodzaju i wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. II AKa 275/17, Legalis Numer 1728581).

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, stosownie do treści art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk, Sąd Okręgowy w Siedlcach zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążył oskarżonego R. M. kosztami sądowymi za II instancję. Na kwotę 220 zł składa się 200 zł opłaty (10 % kary grzywny orzeczonej w I instancji) oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w postępowaniu apelacyjnym.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze wszystkie poczynione powyżej rozważania, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.